

Sygn. akt IX Ka 1345/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Opozda-Kałka

Sędziowie: SSO Zbigniew Karamara (spr.)

SSO Leszek Grzesiak

Protokolant: sekr.sądowy Katarzyna Komosa

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Andrzeja Kędziory

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2014 roku

sprawy K. W.

oskarżonego o przestępstwa z art.281 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 18 lutego 2014 roku sygn. akt IX K 754/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. orzeczoną w punkcie IV wobec oskarżonego K. W. karę łączną łagodzi do 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;
2. zasądza od oskarżonego K. W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 400 (czteryście) złotych tytułem opłaty za obie instancje;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat M. T. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu świadczoną oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego K. W. od wydatków w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IX Ka 1345/14

UZASADNIENIE

K. W. został oskarżony o to, że:

I. 1 stycznia 2013 r. w K. działając w celu utrzymania się w posiadaniu zabranej rzeczy, bezpośrednio po dokonaniu kradzieży pieniędzy w kwocie 400 zł na szkodę K. O. użył wobec pokrzywdzonej przemocy polegającej na kopnięciu ją w prawą nogę, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

to jest o przestępstwo z art. 281 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

II. 30 września 2013 r. w K. usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia trzech puszek piwa marki Ż. i W. o wartości łącznej 10 zł na szkodę M. N., gdzie bezpośrednio po dokonaniu kradzieży w celu utrzymania się w posiadaniu zabranych puszek z piwem użył przemocy wobec S. M. polegającej na popychaniu jej drzwiami w wyniku czego doznała ona obrażeń ciała

w postaci zaczerwienienia skóry, obrzęku i otarć naskórka na lewej kończynie górnej, które to naruszyły funkcjonowanie narządu ciała na okres nie dłuższy niż siedem dni, lecz zamierzonego celu z uwagi na opór pokrzywdzonej nie osiągnął, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

to jest o przestępstwo z art. 281 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw.
z art. 64 § 1 kk,

III. 17 maja 2013 r. w K. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia trzech rowerów dziecięcych wraz z linkami zabezpieczającymi o łącznej wartości 615 zł na szkodę M. M. przy czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

to jest o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 18 lutego 2014r. w sprawie IX Ka 754/13 orzekł co następuje:

I. oskarżonego K. W., w ramach czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia, uznał za winnego tego, że w dniu 1 stycznia 2013 roku

w K. bezpośrednio po zabraniu w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 400 zł na szkodę K. O., działając w celu utrzymania się w ich posiadaniu, użył wobec K. O. przemocy polegającej na kopnięciu ją w prawą nogę, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 22 grudnia 2008 roku sygn. akt XII K 2923/08 za przestępstwa z art. 289 § 1 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę objęto w ramach tego wyroku karą łączną w wymiarze 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 23 października 2008 roku do dnia 24 października 2008 roku i od dnia 18 marca 2011 roku do dnia 17 stycznia 2012 roku, co stanowi przestępstwo z art. 281 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 281 kk wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

II. oskarżonego K. W., w ramach czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia, uznał za winnego tego, że w dniu 30 stycznia 2013 roku w K. używając wobec S. M. przemocy polegającej na popychaniu jej drzwiami w wyniku czego doznała ona obrażeń ciała

w postaci zaczerwienienia skóry, obrzęku i otarć naskórka na lewej kończynie górnej, które to naruszyły funkcjonowanie narządu ciała na okres nie dłuższy niż 7 dni, usiłował zabrać w celu przywłaszczenia 2 puszki piwa Ż. i 1 puszkę piwa W. o łącznej wartości 9,77 zł na szkodę M. N., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na opór S. M., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 22 grudnia 2008 roku sygn. akt XII K 2923/08 za przestępstwa z art. 289 § 1 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę objęto

w ramach tego wyroku karą łączną w wymiarze 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 23 października 2008 roku do dnia 24 października 2008 roku i od dnia 18 marca 2011 roku do dnia 17 stycznia 2012 roku, i czyn ten zakwalifikował jako przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie powołanych przepisów, przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 280 § 1 kk w zw. z art. 14 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

III. oskarżonego K. W., w ramach czynu zarzucanego mu w pkt III aktu oskarżenia, uznał za winnego tego, że w dniu 17 maja 2013 roku w K. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 3 rowerów dziecięcych wraz z linkami zabezpieczającymi o łącznej wartości 615 zł na szkodę M. M., co stanowi wypadek mniejszej wagi, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej

6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 22 grudnia 2008 roku sygn. akt XII K 2923/08 za przestępstwa z art. 289 § 1 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę objęto

w ramach tego wyroku karą łączną w wymiarze 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 23 października 2008 roku do dnia 24 października 2008 roku i od dnia 18 marca 2011 roku do dnia 17 stycznia 2012 roku, i czyn ten zakwalifikował jako przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 278 § 3 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, i za to na podstawie art. 278 § 3 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego K. W. w pkt I, II i III wyroku kary pozbawienia wolności połączył i orzekł karę łączną 4 lat pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu K. W. na poczet orzeczonej w pkt IV wyroku kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 3 stycznia 2013 roku do dnia 4 stycznia 2013 roku, w dniu 18 lutego 2013 roku, od dnia 17 maja 2013 roku do dnia 19 maja 2013 roku i od dnia 15 lipca 2013 roku do dnia 8 października 2013 roku;

VI. na podstawie art. 230 § 2 kpk zwrócił M. N. dowody rzeczowe w postaci 2 puszek piwa Ż. i 1 puszki piwa W. objętych pkt 3 wykazu dowodów rzeczowych nr 1/388/13 znajdującego się na karcie 162 akt sprawy;

VII. na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego K. W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.470,21 zł tytułem częściowego zwrotu kosztów sądowych, zaś na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa pozostałych kosztów sądowych;

VIII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. T. kwotę 1.033,20 zł tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obrońcę oskarżonego w całości co do pkt I, zaś w części co do orzeczonych w pkt II, III wyroku kar jednostkowych oraz w pkt IV kary łącznej na korzyść oskarżonego, który w oparciu o przepisy art. 438 pkt 2, 3, 4 kpk zarzucił:

1. co do pkt I wyroku:

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku,

a mianowicie: art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, art. 424 § 1 kpk poprzez rażące naruszenie przez Sąd I instancji zasady obiektywizmu, dokonanie oceny zgromadzonego materiału dowodowego w sposób wybiórczy, jednostronny i negatywny dla oskarżonego, a nadto z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów, a nawet wbrew treści przeprowadzonych dowodów i w konsekwencji przyjęcie, że oskarżony dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu, co w świetle całościowej i wnikliwej oceny zgromadzonego materiału dowodowego było nieuzasadnione i nie pozwalało na przypisanie oskarżonemu winy;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na ustaleniu, że oskarżony swym zachowaniem dopuścił się czynu przypisanego mu w pkt I zaskarżonego wyroku, podczas, gdy zgromadzony materiał dowodowy prowadzi do wniosków odmiennych;

3. co do pkt II, III i IV – rażącą niewspółmierność (surowość) orzeczonych kar jednostkowych oraz kary łącznej w stosunku do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynów, jakich dopuścił się oskarżony,

z przewartościowaniem okoliczności obciążających i nieuwzględnieniu

w dostatecznym stopniu okoliczności łagodzących dotyczących osoby oskarżonego oraz w relacji do celów, jakie kara winna spełniać w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania;

4. co do pkt VII wyroku:

- obrazę przepisów postępowania – art. 624 kpk i art. 627 kpk poprzez obciążenie oskarżonego kosztami sądowymi w części, w sytuacji, gdy sytuacja rodzinna i majątkowa uzasadniała zwolnienie go z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości

i wnosił o:

rozwiązanie kary łącznej orzeczonej w pkt IV wyroku, zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu czynu, wydatne obniżenie wymierzonych oskarżonemu K. W. w pkt II i III kar jednostkowych pozbawienia wolności oraz wymierzenie oskarżonemu kary łącznej za wymienione przestępstwa za zasadzie pełnej absorpcji i warunkowe zawieszenie jej wykonania na stosowny okres próby.

Prokurator na rozprawie apelacyjnej wnosił o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów dotyczących przypisanego oskarżonemu w pkt I czynu, stwierdzić należy, wbrew twierdzeniom apelacji, iż Sąd

I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o rzetelną, wszechstronną i rzeczową analizę całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz ujawnionych w toku przewodu sądowego okoliczności, opierając się na przesłankach określonych w art. 7 kpk. Ocena dowodów jako swobodna, a nie dowolna, podlega więc ochronie prawa procesowego. Swoje stanowisko odnośnie wskazania jakie fakty uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, w tym przede wszystkim dlaczego tylko częściowo dał wiarę wyjaśnieniom K. W., Sąd orzekający gruntownie i szczegółowo umotywowował w odpowiadającym wymogom procesowym uzasadnieniu wyroku. Obszernie uzasadnił, dlaczego dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonej K. O., której relacje co do najistotniejszych okoliczności zdarzenia przestępczego w krytycznym czasie są konsekwentne, rzeczowe, logiczne i znajdują swoje adekwatne potwierdzenie

w zeznaniach P. C. czy też protokole oględzin rzeczy (vide str. 7-10 uzasadnienia). Sąd Odwoławczy w całej rozciągłości akceptuje to stanowisko jako przekonujące i gruntownie uargumentowane. Apelujący pomija całkowicie, iż pokrzywdzona bezpośrednio po zdarzeniu powiadomiła organa policji o dokonanej kradzieży, opisała okoliczności wizyty oskarżonego i jego kolegi, wskazała czym się zajmowała w krytycznym czasie co w sposób oczywisty świadczyło iż oskarżony przez pewien czas pozostawał w mieszkaniu poza obserwacją pokrzywdzonej

i P. C. mając swobodny dostęp do kuchni gdzie znajdowały się pieniądze przetrzymywane przez pokrzywdzoną. Co więcej to przecież pieniądze te z uwagi na konstrukcję szkatułki były widoczne że tam się wewnątrz niej znajdują. Wreszcie niezmiennie pokrzywdzona podawała okoliczności w jakich zauważyła oskarżonego jak chowa pieniądze do kieszeni spodni czy wreszcie w jaki sposób zareagowała na te swoje spostrzeżenia. Tą ostatnio podaną okoliczność potwierdza właśnie świadek C., kolega oskarżonego, którego już chociażby z tej racji trudno podejrzewać by w sposób tendencyjny dla niego podawał okoliczności zdarzenia. Te tu przytoczone w oczywistym skrócie najistotniejsze okoliczności pokrzywdzona podawała na każdym etapie postępowania karnego w sposób konsekwentny i nie sposób podzielić poglądu apelującego iż jej relacje ewoluowały. To właśnie wyjaśnienia oskarżonego – którą to okoliczność pomija skarżąca – są zmienne

i ewoluują w konfrontacji z innymi pojawiającymi się w toku postępowania karnego dowodami, co w sposób wyczerpujący wykazał Sąd Rejonowy. Jako subiektywne należy też potraktować stanowisko apelującego iż zeznania pokrzywdzonej zawierają sprzeczności jak chociażby odnośnie powołanej okoliczności związanej na oddzielenie kuchni od pokoju kotarą, co według jej intencji miało uniemożliwić zaobserwowanie zachowania oskarżonego, a zwłaszcza tego momentu gdy chował pieniądze do kieszeni. Otóż faktycznie pokrzywdzona przyznaje (k. 576 v) że kuchnię oddziela zasłonka ale przecież wprost wskazała, że ta „zasonka zasłania tylko połowę kuchni... i poprzez

tą przewieszoną zasłonkę wszystko było widać dlatego że ona była przewieszona na dwóch gwoździach..” Tak więc w świetle tu przytoczonych okoliczności nie sposób uznać iż w relacji pokrzywdzonej zachodzą jakieś wewnętrzne sprzeczności. Poza tym skarżąca pomija – niezależnie od tego że pokrzywdzona wprost zeznała, iż widziała moment wkładania przez oskarżonego banknotów do kieszeni – że przecież o kradzieży przez niego pieniędzy świadczy to że „w skrytce zamek wtedy był uchylony i skrytka była uchylona, ... klucz był w skrytce”, mimo że przed przyjściem oskarżonego i jego kolegi do mieszkania skrytka – szkatułka była zamknięta zaś kluczyk od niej ukryty w odrębnym naczyniu. To zaś ile konkretnie pieniędzy oskarżony zabrał ze skrytki pokrzywdzona stwierdziła dopiero po ich przeliczeniu. Wskazała przy tym że w skrytce były banknoty o nominałach po 100 zł (k. 575v) to ich łączna kwota wynosiła 650 zł (k. 576) co przecież nie świadczy, wbrew temu co sugeruje skarżąca, że w szkatułce były wyłącznie banknoty 100 zł. Natomiast o takich nominałach skradł oskarżony tak więc i tu trudno doszukiwać się jakichś istotnych rozbieżności w relacji pokrzywdzonej. Jako całkowicie subiektywny należy też potraktować argument apelującej iż kradzieży pieniędzy mogły dokonać inne osoby niż oskarżony, które bywały u niej w mieszkaniu we wcześniejszym okresie, jako że jest on oderwany od realiów sprawy i podawanych przez pokrzywdzoną okoliczności ujawnienia tej kradzieży. To że oskarżony temu zaprzecza, w konfrontacji z należycie dokonaną przez Sąd oceną dowodów jawi się co słusznie Sąd podkreśla jako wyraz prezentowanej linii obrony i stąd słusznie odmówił tym wyjaśnieniom przymiotu wiarygodności.

Przechodząc do kolejnych zarzutów apelacji, dotyczących rażącej niewspółmierności orzeczonych wobec oskarżonego kar to stwierdzić należy, iż kary jednostkowe nie sposób uznać za rażąco surowe. Przy ich określeniu Sąd Rejonowy uwzględnił wszystkie istotne okoliczności, przede wszystkim trafnie ustalony stopień zawinienia jak i społecznej ich szkodliwości, a także te okoliczności świadczące na korzyść oskarżonego lecz nie były one tego rodzaju by nadawać im znacząco większego waloru wpływającego na wymiar kary niż właśnie zrobił to Sąd. Nie można przy tym zapominać iż oskarżony przypisanych mu czynów dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 kk która to okoliczność nie pozwala na dalej idące łagodne potraktowanie oskarżonego jak to wynikające z rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Natomiast rzeczywiście Sąd Odwoławczy dopatruje się rażąco surowej kary wymierzonej oskarżonemu ale jako kary łącznej. Sąd I instancji bowiem w sposób zbyt lakoniczny odniósł się do tej kwestii zwracając uwagę jedynie, jak to określił, na „całokształt okoliczności sprawy”, gdy tymczasem ustalenia poczynione przez Sąd winny także szerzej uwzględnić związek przedmiotowo-podmiotowy pomiędzy czynami za jakie został on skazany. Otóż zwrócić tu należy uwagę, że wszystkie czyny są rodzajowo zbliżone a więc skierowane są one przeciwko mieniu, przy czym zmierzały one do przysporzenia sobie przez oskarżonego korzyści majątkowej. Także odległość czasowa pomiędzy poszczególnymi czynami jednostkowymi nie jest odległa, a więc i ten związek czasowy jest niewątpliwie bliski. Wreszcie za przestępstwa z art. 281 kk i z art. 280 § 1 kk wymierzono oskarżonemu kary jednostkowe pozbawienia wolności w tym samym rozmiarze natomiast kara wymierzona za ostatnie przestępstwo jest istotnie łagodniejsza od powyższych, co czyni uprawnionym stosowanie przy łączeniu kar zasady aspiracji ale w sposób bardziej zbliżony niż to uczynił Sąd do zasady absorpcji. Stąd też zdaniem Sądu Odwoławczego karą łączną uwzględniającą powyższe wskazania, a jednocześnie nie noszącą w sobie cech rażącej surowości jest kara 3 lat pozbawienia wolności i dlatego w oparciu o przepis art. 437 § 1 kpk zaskarżony wyrok zmieniono w sposób wskazany w sentencji wyroku.

Sąd w oparciu o przepisy art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk zwolnił oskarżonego od wydatków za instancje odwoławczą uznając iż w sytuacji gdy nie posiada on majątku a możliwości zarobkowe w związku z perspektywą odbycia orzeczonej kary będzie miał on ograniczone przemawiają za takim rozstrzygnięciem zasady słuszności skoro częściowo apelacja okazała się skuteczna.

/SSO Zbigniew Karamara/ /SSO Ewa Opozda-Kałka/ /SSO Leszek Grzesiak/